

[Jensen (Horsebæk).]

tages tilstrækkeligt Hensyn til ved Ansættelse af Ejendomsskylden. Men jeg vil antage, at de Dispensationer, som der er Tale om i Lovforslagets § 7, her paa fyldestgørende Maade vil kunne bevirke, at Undtagelser for disse Ejendommens Vedkommende kan gennemføres.

Med disse faa Bemærkninger vil jeg gerne anbefale det nærværende Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Laurits Pedersen: Ved dette Forslag til Lov om midlertidig Begrænsning af Adgangen til at tinglyse Gæld paa fast Ejendom, er det en ny Lovgivning af meget principiel Karakter, man søger indledet, og jeg vil straks udtale min Tilfredshed med, at Midlertidigheden understreges baade ved Ordet „midlertidig“ og ved, at denne Lov kan ophæves ved kgl. Anordning.

Det er klart, at denne nye Lovgivning vækker Interesse i vide Kredse. Hvis den skulde fortsætte, vilde det være et afgørende Brud med de Laaneforhold, vi hidtil har haft her i dette Land. Jeg tænker særlig paa de Laanemuligheder, der hidtil har været for fast Ejendom paa Landet. Alle er selvfølgelig interesserede i at forhindre, at de uheldige Forhold, som alle kunde se var til Stede under sidste Krig paa Grund af Gaardslagteres Virksomhed, finder Sted igen, hvis, hvad der er Mulighed for, en vis Pengeriglighed skulde opstaa under de Forhold, som vi nu er underkastet; men Muligheden for, at dette kan forhindres paa anden Maade end gennem Lovgivning af denne Karakter er vel ikke udelukket.

De Muligheder, der har været herhjemme for Ungdommen — og her tænker jeg selvfølgelig paa Landbougdommen — for at komme i Besiddelse af Ejendom uden at eje ret megen Kapital, har været store og større maaske end i mange andre Lande. Der er maaske nogen, der tror, at det har været et uheldigt Forhold. Jeg vil roligt paastaa, at det har været Løftestangen for den rige Udvikling i Danmark, men det er klart, at saadanne Forhold, som var til Stede under og efter sidste Krig, og de Forhold, der var til Stede 1931—32 og senere, skaber uafbalancerede Tilstande i et Erhverv som Landbruget.

Landbruget er vort Hovederhverv, og jeg tør sige bærende Erhverv; det viser sig ikke mindst under de Forhold, vi lever under nu, men med de ringe Forrentningsmuligheder i Forhold til andre Erhverv, der har været til Stede, er det givet, at der

opstaar uheldige Forhold, idet den Kapital, som er investeret, og rigtigt investeret, tør jeg sige, under normale og ligelige Forhold, da meget vanskeligt kan forrentes. Vi kender alle de afgørende Foranstaltninger, som er gennemført for at bringe Landbruget over disse Vanskeligheder; men det har været en langsommelig Omgang, og det har været saadan, at denne lange Aarrække har givet visse Dele af Befolkningen, ikke mindst Bybefolkningen, den Tro, at det var maaske det bedste, om vi kunde likvidere Landbrugserhvervet, for det var jo utaaleligt med alle de Skatter, der blev udskrevet paa Bybefolkningen, for at man overhovedet kunde opretholde Landbrugserhvervet. Jeg ser nok, at der er enkelte Medlemmer, ikke mindst det ærede Medlem Hr. Sneum, der ryster paa Hovedet. . . .

Formanden: Den ærede Taler bør ikke lade sig forstyrre ved Udsigten til et eller andet Smil eller en Hovedrysten eller noget som helst i den Retning. Jeg beder Taleren fortsætte, som om det var lutter alvorlige Tilhørere, der var til Stede.

Laurits Pedersen: Ja, jeg fortsætter og maa sige, at det glæder mig at kunne se, at man livligt følger med i min Tale, og jeg vil sige, at dette Indtryk, som enhver, der færdes i Byerne, har faaet, kan man ikke fjerne med en Hovedrysten. Men hvis Mulighederne for Landbougdommen skal begrænses til det, der skitseres her, med en Grænse for den tinglyste Gæld paa 90 pCt. af Værdien af fast Ejendom, Inventar og Besætning, saa sker der en afgørende Forandring. Der vil simpelt hen ske dette, at i Stedet for at tage de sikre og faste Prioriteter nødes Landbougdommen til at gaa til Kautionister eller starte paa Veksler over et kort Aaremaal, hvad der giver meget uheldige Betingelser for den Ungdom, der skal sættes i Vej. Det bliver Følgen af det. Vi kender jo alle, hvad det koster at starte en Ejendom; man kender det ikke mindst inden for Statens Virksomhed med Oprettelse af Statshusmandsejendomme. Man ved derfra, at naar man har købt Jorden og faaet Bygninger, Besætning og Inventar, er Anskaffelsesværdien saa høj, at det er umuligt for den Ejer, der bliver placeret paa Statsejendommen, at forrente hele Beløbet; han maa straks være fri for en vis Del af det, det har kostet at opføre Ejendommen. Det er givet, at hele Anskaffelsesværdien hænger nøje sammen med de Muligheder, der er for Belaaning af Ejendommen. Jeg skal ikke i Enkeltheder gennemgaa